

MAHARADŽI

TRAGANJE ZA ODGOVORIMA

Svi mi na ovom svetu - svi nešto tražimo. Želimo da saznamo. Želimo da otkrijemo. Neki ljudi misle da je ono što tražimo staro. Zato odgovore traže u starom. Zato odgovore traže u starinama. Ukoliko je nešto staro za njih je i uverljivo. Ali i dalje traže. Neki ljudi misle da će to što traže naći u novom. Svoje odgovore traže u novom, u novoj tehnologiji, novim izumima, novim stvarima. Neki ljudi misle da su odgovori negde izvan, u vasioni. Tamo ih i traže. Neki misle da su odgovori u Indiji, pa odlaze u Indiju, i traže. Neki ljudi misle da će ono što traže naći na nekom veoma tihom mestu, gde nema uznemiravanja, i izazova. Oni, podignu manastir i tamo traže odgovor. Ali u svom tom traganju svako od njih traži nešto. Nešto. Zar to nije fascinantno? Nemoj odmah u glavi da počneš pretpostavljati šta je to što oni traže. Nemoj to još raditi. Samo pokušaj da razumeš da mi nešto tražimo. Nešto nam treba. Nešto želimo.

Vidiš, u tome je problem. Ceo svet je spreman da ti kaže šta je to što tražiš. Veliki oglasni panoji, velike reklame. "Kupite ovo. Ako to kupite, dobićete ono što tražite." Ovo nije greška. Ovo je nauka. Milioni i milioni, u stvari, milijarde dolara se troše da bi te namamili, jer ti ljudi znaju da tragaš za nečim. A oni umeju da dopru do tebe. Mogu da dođu do tebe puštajući tu poruku na radiju, na televiziji, u novinama, staviće tu poruku na oglasne panoe, zato što znaju da nešto tražiš. E sad, šta je to? Šta mi tražimo? Pa, neki ljudi kažu: "Da budem uspešan." Neki kažu: "Mir". Neki ljudi kažu: "Ljubav". Neki ljudi kažu: "Mirnoća". Neki kažu: "Prosvetljenost". Dakle, šta je to što tražimo? Zašto, ako svi tražimo istu stvar, to onda ima toliko različitih imena? Zato što je žeđ to što osećamo.

Mi ne znamo šta je to što nam treba. Ako si gladan, treba ti hrana, a ne voda. Ako si žedan, treba ti voda, a ne hrana. Ako osećaš da ti treba ljubav u životu, tražićeš ljubav. Ako osećaš zbunjenost i nemir i imaš probleme, tražićeš mir. Vidiš, to je ista stvar. Mnogo je imena dato načinu na koji su ljudi tome prilazili.

Pa, zašto smo mi ovde? Danas ima mnogo pitanja. Dakle, zašto smo ovde? Nadam se, da shvatimo samo jedan mali deo, jedan delić, a ja ću dati sve od sebe, jer imam samo sat vremena da vam govorim o onome čemu su ljudi posvetili čitave živote. Imam samo sat vremena da vam govorim o temi kojoj su se čitave civilizacije posvetile. Imam samo sat vremena da govorim o nečemu što su ljudi tražili vekovima i vekovima unazad. Dakle, večeras je preda mnom ne baš lak zadatak. Knjige su o tome napisane. Filozofije samo o tome govore.

Nedavno sam dao intervju jednoj osobi i on je rekao jednu jako dobru stvar. Pitao me je koja je razlika između ovoga i filozofije. Odgovorio sam da je filozofija da li, da li, da li, da li, a da ovde nema da li. Na to mi on reče: "Dakle, u filozofiji se radi o pitanjima, a ovde o odgovorima?" Rekao sam: "Da. Upravo tako." Ovde se ne radi o pitanjima. Radi se o odgovorima. O odgovorima za koja, možda, pitanja i ne postoje.

Dozvoli mi da objasnim scenario o kome - o ovome ja puno govorim. Puno govorim o žeđi. Imamo svoj jezik i veoma smo ponosni na njega. Svaka kultura ima svoj sopstveni jezik, i postoje ljudi koji život posvete njegovom usavršavanju. Dakle, imaš tu osobu koja je sebe posvetila savršenom poznavanju jezika. Jednoga dana ta osoba se nađe u pustinji. Izgubljena. I vrlo je žedna. Umire od žeđi, i treba joj voda. Zato govori: "Vode, vode, vode." Na kraju dolazi trenutak kada čak ne može ni da izusti reč voda. Ne može da izgovori. Šta će se desiti? Ova osoba, koja je ceo život posvetila jeziku, sada je u poziciji u kojoj ne može da koristi jezik, a mora da komunicira. Mora da komunicira. Mora. Ovo je zaista fascinantna stvar. Ponekad se ljudi survaju i spasioci dođu da ih izbave. Prva stvar koju kažu spasiocima je: "Pomozite mi." Hej, pa zato su i došli. Zašto moraš da kažeš "pomozite mi"? Zašto? Iz kog razloga? Nalaziš se u gumenom čamcu za spasavanje nasred okeana i konačno, stiže helikopter, spušta užu, vidiš momka koji se spušta iz - pa nisu tu došli da spasavaju nekog

drugog. Ti si jedini miljama unaokolo. Miljama, i miljama, u tom malom čamcu, i kad stignu prvo što kažeš je: "Pomozite mi. Spasite me." Zato što je potreba u tom trenutku tako jasna, da se sva pravila ponašanja iz svakodnevnog života odbacuju. Više ne važe. Sada je trenutak da sve bude potpuno jasno. I ukoliko ne raspolažeš jezikom, onda će ovaj gest biti dovoljan. (prinosi ruku ka ustima)

Sve dok smo zauzdani formalnostima, ne znamo. Sve dok smo sputani idejama kako bi ovo trebalo da bude, ne znamo. Sve dok nosimo teret koji su nam na leđa stavili drugi ljudi, a ne mi sami, sputani smo. Da, da, takvi smo. "Molim vas, čašu vode." Ali kada potreba, neophodnost, postane tako jasna vidiš, ne koristim reči "kada postane snažna" jer se tu ne radi o intenzitetu. Radi se o tome da je ona tako jasna, da ne možemo sebi dozvoliti nikakvu prepreku između nas i ispunjenja. Tek tada možemo početi da shvatamo šta je to što svako traži. Tek tada. Kada je strast razumevanja postala stvarna, a ne formalna.

Govorim ljudima o miru. Mnogi ljudi kažu: "A, da. To je lepo. To je u redu. Dobro. Vi govorite o miru, i to je dobro. Da. Svetu je to potrebno." Zaista? Vidiš, u stvari je baš obrnuto. Ne treba to svetu. To treba tebi. Ti si svet. Ti si svet. I izvesno je da si svoj sopstveni svet. Tvoj svet. A ukoliko u tom tvom svetu vlada nemir, onda u njemu treba da bude mir. Mir. Mir. Jer tako smo zamišljeni da budemo. To je ono kakvi smo.

Dozvoli mi da ti nešto objasnim. Moje omiljeno voće je mango. Jedan od razloga je i taj što me je mango othranio. Nekada smo imali mnogo stabala manga, i onda bismo - negde u ovo doba godine - imali smo četiri, pet vrsta manga u bašti, i onda bismo se gostili. Prava gozba. Skoro smešno. Uzmi plastiku. Ili uzmi porcelan i možeš zaista napraviti najdivnije mango drvo na svetu. Savršeno mango drveće. Svaki list, savršen. Kora, savršena.

Građa, savršena. Krošnja, savršena. Grane, savršene. Čak možeš staviti i bubice tu i tamo. Savršeno. Mogao bi čak i osice staviti. Savršeno. E sad ja tebe pitam, je li to savršeno drvo manga? Pa, jeste. Da, ono možda jeste savršenog izgleda, ali nije savršeno, jer to nije stvarno drvo manga. Niko ne može da jede to voće. U tome je razlika. Možeš biti uspešan, možeš biti ovo, možeš biti ono, možeš imati ovo, možeš imati ono. Možeš imati sve to i na izgled biti savršen. Ali, da li to jesi? Ukoliko unutra nema mira - jer je ovaj pehar, prijatelji moji, načinjen da sadrži samo jednu stvar. I kada je to tako, njegova svrha je ostvarena. Onda dobro izgleda. Izgleda divno. Izgleda božanski, jer u njoj boravi mir. Tada ćeš izgledati zaista divno.

Svi pokušavamo. I radimo sve što radimo da bismo izgledali reprezentativno. Ali reći ću ti da ćeš zaista dobro izgledati kada ti srce bude ispunjeno mirom. Kada ovo srce bude ispunjeno ljubavlju, tada ćeš izgledati dobro. Kada ovo srce bude ispunjeno radošću, tada ćeš izgledati božanski. Božanski. Zato što ti te stvari dobro stoje. Pristaju ti. Zbunjenost - ne. Tuga ti ne pristaje. Bes - ne izgledaš dobro u njemu. Pogrešna boja. Pogrešna boja. Tuga, ne. Vrlo neprivačno. A baš to i srce želi. To je ono što ja želim u životu. To su želeli svi oni ljudi koji su se posvetili pronalaženju istine. Jedini razlog zašto su želeli da pronađu istinu je da je pronađu i steknu mir. Istina je postala još neuhvatljivija kako se sve više ljudi počelo kačiti za reč zvanu istina, koja je time postajala sve neistinitija.

U tom intrevjuu koji sam upravo dao pitali su me istu stvar: "Zašto je to tako, da tražimo sve te divne stvari, a da ih ne možemo pronaći? I da sve to postaje sve luđe i luđe?" Ja sam na to rekao: "Ako ja tražim nešto, a to nešto se nalazi u mom džepu, i ja ne mogu da ga nađem, šta da učinim?" Moram to da objasnim. Činjenica da ne mogu da nađem to što tražim nije tako jednostavna pa da mogu da kažem: "E, pa dobro." Pogotovo ako je važno. Ne mogu to da učinim. Dakle moram da objasnim. Evo kako. Evo objašnjavanja. "Pitam se gde sam ga stavio. Gledao sam - tražio sam svuda, i nisam našao." Sad ću da se obratim ljudima oko sebe i pitam ih: "Jesi li ga ti video?" Čudno, a? Zar to nije čudno? Jednom davno sam imao divan sat. I izgubio sam ga. A onda sam počeo: "Pitam se gde sam ga izgubio. Gde li sam ga stavio?" Putovao sam u mnoge gradove pa pomislih: "Kad odem tamo, pitaću. Potražiću." Jednog dana, sasvim slučajno, nešto mi je zapalo iza ormara i ja zavukoh ruku iza. Ono što sam ispustio nije se pojavilo, ali pogodite šta jeste - moj sat. I nije me bilo sramota. U stvari, ne sećam se da li sam - bio sam toliko uzbuđen - mislim da nisam ponovo zavukao ruku da dohvatim to što sam ispustio. Nije mi bilo važno. Ono što sam našao bilo mi je značajnije.

Dakle, šta se dešava? Onda ljude pitaju: "Da li ste pogledali u sebi?" Na ovo pitanje uvek sledi ista reakcija. "Šalite se? U meni? Gde? Gde?"

A onda, kada je potreba jasna, ta potreba. Ne formalnost. Potreba je jasna: "Možeš li mi pomoći da pogledam unutra?" A kada pronadu, kakva je reakcija? Reakcija je: "Nisam znao da je ovo sve vreme u meni. Srećan sam, pronašao sam to." A ne: "O, bože, protraćio sam 20 godina." Kada sam pronašao svoj sat, da li sam rekao: "Nisam ga imao pet godina. Bolje da ga vratim tamo." Pronašao sam ga. Imam ga.

I u tom trenutku, kao i za žedne, kada voda počne da lije, nedelje mučenja žeđi nestaju. Nema veze. Onda ta osoba kaže čoveku koji ima vodu: "Hvala." Ne kaže: "Gde si ti dosad? Idiote jedan, zašto ti je trebalo nedelja dana da dođeš?" Ne. "Hvala." U stvari, u većini slučajeva ono što se kaže je: "Ne znam kako da ti se zahvalim." Nivo zahvalnosti u ovom srcu, zahvalnost u ovom srcu dostiže takav nivo, takvu razmeru, koja se više ne može izraziti uobičajenim formalnostima. To je ista stvar kao kad žeđ postane tako jasna, da je sve što treba da bude ovo, ništa drugo. I zahvalnost je u istoj meri tako jasna. Vidiš, to je ono što je tako dobro u vezi sa jasnoćom. Kada ti je jasno, sve ima smisla. Sve. Nema više zagonetki. Nema više ideja, nema sumnji, nema pitanja. Plivaš u divnim, kristalno jasnim vodama jasnoće, i možeš da se opustiš. Možeš da plivaš, možeš da piješ, možeš da uživaš, možeš da budeš. Da ponovo budeš ono što treba da budeš. Ono što zaista jesi. Ne marioneta formalnosti.

Ima ljudi koji mi kažu: "Tako se plašim da se zaljubim jer sam mnogo puta dosad bio povređen." Kada sledeći put to čujem, ponudiću im ovu analogiju: nedelju dana su te mučili. "Vode, vode, vode..." Onda ti daju, i šta ćeš tada reći? "Ne želim vašu vodu. Toliko ste me mučili zbog ove proklete vode, ne treba mi sad! Glupa voda! Sve što mi je donela su bol i patnja. Ne želim je."

U aprilu sam bio u Indiji. Gledao sam neki kanal i na njemu nekog čoveka kako drži govor, i kaže: "Ne treba da se vezujemo, jer nam vezivanje donosi toliko bola." Počeo sam da razmišljam o tome. Nije mi dalo mira. Nešto tu nije bilo u redu. Voleti i osetiti pravu ljubav je milion puta bolje nego se distancirati od te ljubavi. Doživeti nešto tako veličanstveno što srce čini ispunjenim je daleko dragocenije nego danas žaliti za tim. Osećati tim žarom. Čeznuti za tim - uživati čak i u žalu za tim. A ako srce nikad nije bilo ispunjeno? Kako to izgleda? Kako to izgleda? Biti neprivržen, a ne biti neprivržen toj stvari koja izaziva tugu. Biti neprivržen, a ne biti neprivržen toj stvari koja izaziva bol. Biti neprivržen, a ne biti neprivržen toj stvari koja izaziva zbunjenost. Biti žedan samo da bi otkrio presahli bunar. A žeđ neće biti ugašena.

Znanje je veličanstvena stvarnost. Tvoj život je veličanstvena stvarnost. Nisam ovde da bih učinio da se ti osećaš dobro. Ne verujem u to "osećaš se dobro". Ne verujem u ono kad vam govore: "Osmehni se." Ja kažem: "Daj mi povod i onda mi ne moraš reći da se nasmešim. Daj mi razlog i ja ću se automatski nasmešiti." Ja kažem da si ti veličanstvena realnost u veličanstvenom svetu, i da je u tebi neizmeran mir. U tebi je neizmeran mir, u tebi je neizmerna radost. Nije ona u drevnim stvarima, niti je u modernoj nauci. Nije gore u raj, već u raj u tebi. Tamo je. I kada potreba da to pronađeš postane jasna u tvom životu, dođi kod mene. Ukoliko ta potreba nije u tvom životu jasna, onda je ovo što ja pričam besmislica. To je tako. To je tako. Ako nema potrebe - voda je na sve strane, ali ko mari? Kada nema potrebe, možeš imati čitav bazen pun čiste, sveže vode, a da ne poželiš ni prst u nju da umočiš. A usred pustinje, kada žeđ postane očigledna, onda i pola čaše postaje najdragocenija tečnost. Stavi tad ispred čoveka svo zlato ovoga sveta i pola čaše vode, pa gledaj za čim će posegnuti.

Nije ovo nešto što moraš da naučiš. Vidiš, nije to nešto što mora da se nauči. Ne moraš učiti kako da ožedniš. To je dobro, jer da trebamo učiti kako da ožednimo, teško nama. Bilo bi toliko knjiga na tu temu. Niko ne piše knjige na tu temu jer niko ne ume, ne treba, tome da te podučava. To je tu. To je tu. Otkrij. Saznaj. Ne pitaj se. "Pitam se šta li je to." Jer onog dana kada otkriješ svoju žeđ, sve će dobiti smisao, kao što je bilo i sa mnom, i sa mnogim drugim ljudima.

Nije greška kada se kaže da ovome treba prići srcem deteta. Srcem deteta.

S neverovatnom jednostavnošću. Nije to da dete ne oseća radoznalost. Niti da dete nije zaintrigirano, već da detetu nije potrebna definicija da prihvati ono što dete treba da prihvati. Nema formalnosti. Pogledaj u Mesec. Dete ne pogleda u prst, nego u Mesec. Mi pogledamo u prst. "Je li ovo valjan prst? Šta vaš prst čini valjanim? Znae, Maharadži. Toliko mnogo ljudi pokazuje prstom. Čiji prst je pravi prst?" A šta im ja na to kažem: "Ne znam. Ako si tako glup da gledaš u prst, a ne u ono u šta on pokazuje, onda nisi shvatio." Tada si ti verovatno otišao i napravio savršeni porcelanski prst. I stavio si ga u dnevnu sobu. Samo što ne znaš na koju stranu da ga okreneš, jer ne znaš na koju stranu on pokazuje. I šta pokazuje. I tako, svakog dana dođeš, okrećeš ga na sve strane, a onda pitaš prijatelje: "Na kojoj strani bolje stoji?" Jer to je sve što je ostalo. To je sve što je postao. Predstava. Predstava.

Ovaj život nije predstava. Ovaj život je stvaran. Ovaj život nije rasprava. Ovaj život je stalno koračanje. To je koračanje sigurno kao što i kiša sigurno dobuje. To je koračanje svakog pojedinog dana. Nedoumica? Nema veze s tim. Sumnja? Nema veze s tim. Mrak? Nema veze s tim. Nije ni važno šta je to. To korača. Stalno. Trup, trup, trup, trup, trup, trup. Svakog dana. Ne samo dana. Svakog trenutka. Ovde govorimo o trenucima. Trenutak. Da. Svakog trenutka. Nešto drugo korača kroz tebe, i to se zove tvoj dah, i on dolazi.

I nežan je. Nežniji od krila leptira. A jači je od svih sila ovoga sveta. I korača.

Gledao sam jedan dokumentarac. O nekom čoveku u jedrenjaku. Plovi, a svuda oko njega sevaju munje. Neviđena oluja. More baca brodić s jedne na drugu stranu. Taj čovek je sam na brodu, i leži. Pretpostavljam da je i kameraman tu, osim ukoliko kamera nije negde postavljena. Dakle, on tu leži i samo diše. Rekoh sebi "uh". Napolju, strašno seva. Grmljavina je silna. Oluja je. Vetar besni i peni more. A ipak, ovaj dah. Tako veran. Kada sledeći put upotrebiš reč veran, ne misli na svog psa. Ne misli na prijatelja. Pomisli na svoj dah. Kada sledeći put budeš mislio o poverenju, ne misli na prijatelje. Pomisli na svoj dah. On je tu za tebe. Koliko o njemu znaš? Šta znaš o svom dahu? Dakle, kada ti potreba da upoznaš svoj dah postane savršeno jasna, dođi kod mene. Ja znam nešto o tvom dahu. Znam nešto o svom dahu. I mogu te povezati s onim delom tebe koje je more mirnoće. To je mir. Mir koji ovaj um još nije ni zamislio. Po samoj njegovoj definiciji, rečeno je da je to tema udaljena od uma zato što se njom bavi srce. Po prvi put jasno razdvajanje. Potraži to u sebi. Upoznaj sebe. To što tražiš je u tebi. Tu ćeš to naći. Možda je došao red na tebe. U ovom životu? Možda sada. Red je na tebe. Tebe. Premosti taj jaz između konačnog i beskonačnog. Samo se o tome radi. Ti si upravo to. Ti si taj most. To je to.

Svakog dana dah dolazi i odlazi, gotovo kao boja. Boja. Divne boje, ili ne tako divne boje. Nebitno. Potom paleta, četkica - nebitno. Ali, inspiracija umetnika. E, sad. Ove boje mogu da ožive. Mogu da naslikaju zalazak sunca, mogu da naslikaju izlazak sunca, mogu da naslikaju okean, mogu da naslikaju plavo nebo. Mogu da naslikaju tananost leptira. Sve - jedna ista boja. I ako je daš majmunu - izvinjavam se - jednom su dali nekom majmunu da naslika sliku, i svi su bili oduševljeni. Ja sam pogledao sliku i - žao mi je, nisam pokazao oduševljenje. Za mene to nije bilo to. Znae, ima ljudi koji uzmu boju i nabacaju je. I to onda nekako sve postane crno, što se nekim ljudima sviđa pa kažu: "Uuu, vidi samo kakav izraz." O kakvom to izrazu govorite? Uzmete boju, i nabacate je? Čak ne znajući ni gde će pasti? Neki ljudi misle da je to neverovatna ekspresija svaka njima čast. Ne bih rekao. Finoća te inspiracije kada postane stvarna. Onda sve počinje da ima smisla, da pleše, sve postaje stvarno.

To je ono što ja radim. Idem i govorim o tome. Ukoliko želite mir u svom životu, to je apsolutno moguće. Samo jedna stvar je potrebna. Vaša žeđ mora da bude jasna. Da li je to bolno? Ne. Da li je fascinantno? Jeste. Zato što, ne zaboravite, tu žeđ imate celoga života. I znate šta? Imaćete je do kraja života. Ugasite je. To je moguće. Upravo to je Znanje.

"Šta radi Maharadži?" Maharadži donosi tu poruku, Maharadži to čini mogućim, Maharadži obrađuje polje. Uzmite šaku semena - divnog semena - i bacite ga na asfalt. Neće iskljajati. Zemljoradnik to zna. To je proces otkrivanja. Proces stvarnosti. To je poduhvat prepoznavanja svakog daha. To je poduhvat ispunjenja života. Uči svojim tempom. Ne ubrzavaj. Ne reci: "Može li ovo malo brže?" Ako ubrzaš svoj dah, desiće se vrlo interesantna

stvar. Onesvestićeš se. A potom će se on ponovo uspostaviti i biće ti dobro. Ovo se ne da ubrzati. Uči svojim tempom. Rasti. Čak i ako nisi zainteresovan za Znanje, samo ne zaboravi da je svaki dan koji ti je upravo došao, i koji će doći, najdragoceniji koji si ikad imao i koji ćeš imati. Mnogo polažeš na sutra, a da ne razmisliš o tome. "Sutra. Sutra." Dozvoli da ti kažem još i ovo. Nikada, u stvari, nećeš živeti u sutrašnjici. Ne možeš. I nikada nećeš živeti u prošlosti. Ne možeš. Usput budi rečeno, zaglavljen si u ovom trenutku koji zovemo sada. I ako nemaš pojma šta je to ovaj trenutak koji zovemo sada, imaćeš veoma neprijatan život, zato što ćeš tu biti zaglavljen do kraja svog života. Dakle, da sam na tvom mestu, ja bih se počeo osećati prijatno u trenutku koji se zove sada, jer tu sam zaglavljen. Nemoj da bojiš sutra. Nemoj da bojiš juče. Hoćeš li da znaš šta je najveća iluzija? To je sutra. Najveća iluzija. Najbolji mađioničarski trik. Svi veruju da će doći. A niko stvarno ne zna. Ne daj se zavarati. U ovom trenutku koji zovemo sada se dešava najneverovatnija stvar. Prigrli ga.

OTKRITI VIŠE: WWW.PORUKAMIRA.ORG.YU